

„Érezni fogod a perzselő kémiát
és a szerelembe esés elbűvölő varázsát.”

– Denise Williams, bestsellerszerző

Pas
de
Don't

Pas de nem!

fine
selection

CHLOE ANGYAL

CHLOE ANGYAL

Pas
Pas de nem!
de
Don't

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Előszó

New York City, június

HEATHER ZIHÁLVA FIGYELTE, ahogy a vastag, aranyszínű függöny lágyan leereszkedik a színpadra. A zenekar az utolsó, melankolikus dallamokat játszotta. Ezután egy rövid, néma, magasztos pillanatra elcsendesült a színház, és Heather nem hallott mást, csak a saját egyenetlen légzését. Ahogy ott állt a kulisszák mögött, újraját-szotta magában a második felvonásban táncolt szólóját, és azonosította azt a néhány hibát, amelyet vétett, és amelyeket ki fog javítani a következő szezonra. Ám amennyire meg tudta ítélni, ez volt az eddigi legjobb teljesítménye. Pihegve várta, hogy a közönség meg-hozza az ítéletét.

Egy másodperc múlva tapsvihár tört ki. Kint, a bársonyfűg-göny másik oldalán a sötétben az emberek úgy éljeneztek, ujjong-tak és kiabáltak, hogy a régimódi balettkedvelők összevonták volna a szemöldöküket. Ekkor Heather kilépett a színpadra, ahol a fényes, aranybarna hajú Jack várt rá verejtéktől csillogó homlokkal. Heather megkönnyebbülten rámosolygott, és boldogsággal töltötte el, hogy ennyire jól ment a tavaszi szezon utolsó előadása.

– Elképesztő voltál – mondta a férfinak, és közben reménytelenül próbálta mozgatni az átizzadt fehér tütüt a testén, hogy némileg lehűtse magát. Megdörzsölte a tarkóját, amelyre rálógott hosszú, barna hajának néhány nedves fürtje. A második felvonás elején minden egyes hajszálát lakk tartotta a helyén, a bőre pedig szellemszerűen fehérre volt púderezve. Mostanra azonban a kontya meglazult, az arca pedig vörösen izzott és verejtéktől csillogott.

– Te is – válaszolta Jack pihegve, mindenféle lelkesedés nélkül. Megigazította a királykék bársonyzakója alját, és elrendezte elől a fényes, ezüstszínű gombokat. – Az arabeszked alacsony volt. Majd dolgozunk rajta.

Heather mosolya kicsit elhalványult, de ekkor Jack elbűvölően rávigyorgott, ezért a lány gyorsan elrejtette csalódottságát. A férfi mindig rossz pillanatban adott neki visszajelzést, de Heather tudta, hogy csak jót akar.

Átnézett Jack válla fölött, és látta, hogy az előadás-vezető felemeli a kezét, és elkezd visszaszámolni öttől. Gyorsan beállt első pozícióba, kihúzta magát, aztán a függöny felemelkedett, hogy felfedje az örömteli éljenzés forrását.

Nem számít, hányszor csinálta már ezt korábban, mindig szenzációs érzés a színpad elején egyedül meghajolni. Jack egyszer azt mesélte, hogy neki ez a fajta csodálat már évekkal ezelőtt jelentőségét veszítette, mert csupán két évvel azután, hogy csatlakozott a társulathoz, kinevezték első táncosnak. Annak ellenére, hogy Heather az utóbbi időben egyre többször hajolt így meg – különösen azóta, hogy kinevezték szólótáncosnak –, minden alkalommal olyan érzés volt ez neki, mintha most csinálná először. Állni a közönség előtt, és tudni, hogy egyedül csak neki éljeneznek, nem pedig az egész balettkarnak? Erről álmodoztak Carlyval, amióta tizenegy éves korukban bekerültek a társulat előkészítőjébe: arról a ragyogó, szürreális

pillanatról, amelyet minden balett-táncos elképzelt, de csak nagyon kevesen élhetnek át.

Amikor az egyik kezét maga elé emelve egy plié után mélyen meghajolt, Heather lába megremegett, de nem csak azért, mert a *Giselle* második felvonása egy kimerítő maratonnal ért fel.

Heather a szeme sarkából látta, hogy valaki besétál a színpadra egy nagy csokor virággal a kezében. A lány felegyenesedett, és megfordult. Nem a karmester volt az, mint ahogyan a visszatapsoláskor szokás, hanem Mr. Koenig, a társulat művészeti igazgatója. A férfi felé lépdelt kigombolt zakójában, sápadt arcán széles mosollyal. Ekkor Heather felfedezte a mikrofont a kezében. A gyomra görcsbe rándult a meglepetéstől, és erőt kellett vennie magán, hogy ne hagyja abba a mosolygást. Amióta tíz évvel ezelőtt csatlakozott a társulathoz, elég-szer látta Mr. K-t – ahogyan a táncosok nevezték – ezt csinálni ahhoz, hogy tudja, mit jelent a mikrofon. És ha nem téved, akkor az élete most örökre megváltozik.

Heather kérdő pillantást vetett Jackre, mire az válaszul titokzatosan felvonta az egyik szemöldökét.

– Hölgyeim és uraim – kezdte Mr. K, amikor megállt Heather mellett, és úgy nézett végig a zsúfolt nézőtérén, mint egy földjeit szemlélő herceg. A színpad erőteljes fényei megcsillantak a fényes, kopasz fején. A tapsvihár véget ért, ahogy a közönség visszaült a székekbe. – Örömmel tölt el, hogy élvezték a *Giselle* ma esti előadását – folytatta Mr. K a szokásos fagyos hangja helyett lágyabban –, és hogy ennyire nagyra becsülik táncosaink, Jack Andersen és Heather Hays művészi képességeit és tehetségét.

Újabb tapsvihár tört ki, és Jack nevének említésekor nőktől érkező ujjongás hangja hallatszott. Mr. K megvárta, amíg elhalkul a morajlás, közben Heather erőt vett magán, hogy ne babráljon a kezével, hanem nyugodtan tartsa. Benézett a kulisszák mögé, tekintetével

Carlyt kereste, de a legjobb barátnője már nem volt ott; biztosan egyenesen az öltözőbe ment, miután a balettkar elhagyta a színpadot.

– Öröm és megtiszteltetés számomra, hogy szemtanúja lehettem annak, ahogyan Miss Hays azzá a művésznővé válik, akit ma láthatunk. Remélem, még sok-sok éven át nézhetem a táncát...

Ekkor drámai szünet következett, és Heather biztos volt benne, hogy a szívverését még fent az erkélyen is hallják.

– Amelyet ezentúl első táncosnőként fog folytatni.

A nézőtér hatalmas ovációban tört ki. Heather a szájához kapta a kezét, Mr. K pedig felé nyújtotta a vörös és rózsaszín rózsákból álló óriási virágcsokrot. Heather remegő kézzel vette át, szemében a hála, a megkönnyebbülés és a büszkeség könnyei csillogtak.

– Gratulálok, Heather – mosolygott Mr. K.

– Köszönöm – felelte Heather levegő után kapkodva.

Próbált a férfi szemébe nézni, hogy a közönség kiabálása közepette elmondhassa, milyen sokat jelent neki ez az előléptetés, és hogy mennyire megtisztelőnek érzi a feladatot. De Mr. K valami másra figyelt. Ismét a szájához emelte a mikrofont.

– Úgy tűnik, hölgyeim és uraim – szólította meg ravasz hangon Mr. K a közönséget –, hogy nem ez az egyetlen kellemes meglepetés Ms. Hays számára ma este.

Mr. K ismét elmosolyogta magát, mire a közönség lélegzet-visszafojtva figyelt.

Heather lassan hátranézett a válla fölött, és a meglepetéstől majdnem elejtette a virágcsokrot. Jack állt ott verejtéktől csillogó arccal, és a szeme úgy ragyogott, mint a színpompás kék zakója. A mosolya kisfiús volt, és csak Heathernek szólt.

Majd letérdelt elé, és elővett egy kis bársonydobozt.

Sydney, június

Marcus soha nem volt az a fiú, akit hízelgéssel vagy megvesztegetéssel kellett volna rávenni arra, hogy harisnyát vegyen fel. Tudta, hogy léteznek olyan tánciskolák, ahol a lehető legtovább halogtadják azt, hogy át kelljen térni a biciklisnadrágról a harisnyára, mert félnek, hogy elveszítik azt a néhány értékes fiút, akiket sikerült rávenni a balettozásra.

Amikor tíz vagy tizenegy éves korában először vett fel harisnyát és balettruhát egy év végi előadáshoz, úgy érezte, különlegesen erős lett tőlük. Hirtelen elkezdte érezni a lába összes izmát, érezte, ahogy a vádlija feszül a puha, rugalmas anyagban, készen állva arra, hogy elrugaszkodjon a levegőbe, végrehajtva azt az ugrást, amelyet a tanára megkoreografált neki. Ahogy végignézett magán, észrevette, hogy a lába hosszabbnak tűnik, mintha a derekától a lábujjáig húzódnó, hosszú, egyenes erővonalak lennének. Készen állt a táncrea, és legyőzhetetlennek érezte magát – mint egy szuperhős, akinek a piruett a szuperereje.

Annak ellenére, hogy eltelt húsz év, és több száz jelmezt viselt már, még mindig ugyanígy érezte magát a harisnyától. Miközben ott állt az Operaház kulisszái mögött, és felcsendültek a szólamok a zenekari árokban, Marcus testét melegség és életöröm járta át, és úgy érezte, készen áll. Ezek az érzések ellensúlyozták a gyomrát összeszorító idegességet. De abban a pillanatban, hogy színpadra lépett, megszűnt az izgalma és minden gondolata. Nem volt ideje gondolkodni apja félelmet keltő jóslatán vagy anyja lassan felemészítő mélabúján. Nem volt más, csak a zene, a partnere és a koreográfia.

Egy pillanat múlva Marcus besuhant a színpadra, udvarias meghajlással köszöntötte Alice-t, és a pas de deux elkezdődött. Könnyű volt táncolni a legjobb barátnőjével: tudta, hogy a lánynak mindig

extra támogatásra van szüksége a piruetteknel, ő pedig tudta, hogy Marcus az előadás adrenalinjától feltűzelve a második emelésnél magasabbra dobja, mint a próbákon. Alice-szel táncolni mókás is volt: amikor arabeszkben tartotta a derekát, Alice hátranézett rá a vállá fölött. Ez a mozdulat a koreográfia része volt, de a lány kacsintása már nem. Marcus ellenállt a kísértésnek, hogy megforgassa a szemét.

A pas de deux nyitószakasza után Alice a jobb oldalon elhagyta a színpadot, majd Marcus elfoglalta a helyét a színpad hátulján, hogy elkezdje a rengeteg ugrást és piruettet tartalmazó szólóját. A zene felcsendülése előtti súlyos, csendes pillanatban lepillantott a lábára, és elvégezte azt a babonás rituálét, amelyet akkor kezdett el, amikor legelőször húzott balettharisnyát: elképzelte, hogy egy köpeny és egy maszk is van rajta. Tudta, hogy ez butaság és gyerekes dolog – egyszer elkövette azt a hibát, hogy elmesélte a testvérének, Davónak, aki azután heteken át kíméletlenül cukkolta miatta –, de nem emlékezett, hogy mikor volt az utolsó olyan előadás, amelyet e nélkül a rituálé nélkül indított.

Az első pár jete jól ment, és amikor a színpad elejére ért, a szeme sarkából látta, hogy Alice figyel a kulisszák mögül, ahogy felkészül a fouették és à la seconde fordulatok nehéz sorozatára. Néhány forgás után a közönség, amelyet nem látott a színpad fényeitől, olyan tapsviharban tört ki, hogy beleremegett a mellkasa. Meg mert volna esküdni arra, hogy látta, ahogy Alice a kulisszák mögött hülyéskedve, teljes testtel hullámozva szurkol neki, amitől úgy nézett ki, mint az autókereskedések előtti felfújható gumibabák. Marcus lerakta a levegőben lévő lábát, magabiztosan rámosolygott a közönségre, és előre lépett egy mély pliébe, felkészülve a következő ugrásra.

Amint elemelkedett a lába a színpadról, érezte, hogy valami nincs rendben. A teljes fordulatú ugrás közben kétszer kellett megpördülnie a levegőben a testét teljesen egyenesen tartva, bokáit pedig

keresztezve. Az ugrás végeztével ugyanabba a pliébe kellett volna érkeznie, mint ahonnan indult. Ugrás közben azonban úgy érezte, hogy a lába nincs egy vonalban a csípőjével, vagy talán a bokájával, ezt nem tudta megmondani, de nem is volt ideje rájönni. Keményen érkezett le egy rendezetlen ötödik pozícióba, és a bal bokájának hátsó részét elöntötte egy borzalmas, égető fájdalom, majd röviddel ezután mindkét lába megadta magát.

A közönség soraiból rémült kiáltások hallatszottak, de Marcus alig észlelte őket. Négykézlábra rogyott a színpad kellős közepén, és annyira összeszorította a szemét a fájdalomtól, hogy sötét foltokat látott. Érezte, mintsem látta, ahogy az előadás-vezető eszeveszetten in-teget, hogy engedjék le a függönyt, pár másodperccel később pedig a zenekar is elhallgatott. Ekkor Alice már ott térdelt mellette, és a vál-lát szorítva ismételtette, hogy minden rendben lesz.

A fájdalomtól lihegve Marcus először az oldalára, majd a hátára fordult. Alice arca mellett felnézett a színház gerendáira. A lábánál – de úgy érezte, hogy inkább több millió kilométerrel arrébb – va-laki belevágott a harisnyájába, hogy megvizsgálja a lüktető, égő bo-káját. Ezután minden elmosódott előtte: látta maga előtt az apját, ahogy erőtlenül és csontsoványan fekszik az ágyban, és látta az any-ját, ahogy a könnyeit törölgeti a mosogató előtt állva.

Még soha nem érezte magát ilyen tehetetlennek.

1. fejezet

New York City, egy évvel később

– **M**IKOR CSINÁLTAD EZEKET? – kérdezte Heather.
Remegő ujjakkal görgette végig Carly telefonjában a szemcsés fotókat.

– Tegnap este – válaszolta Carly dühösen. Szeplős arca sápadt volt, úgy nézett ki, mint aki alig aludt éjjel, vörös, hullámos tincsei pedig dühtől vibráltak. – Szerencséje van, hogy nem mentem oda hozzá, és nem csináltam neki egy újabb segglyukat.

Heather próbálta elnyomni a kialakuló rettegést, ahogy közelebb hajolt, és hunyorogva nézte a képeket. Rossz volt a megvilágítás, és a fotózás szöge sem ideális, de kétség sem fért hozzá: Jack volt az. A puha, párnázott éttermi bokszban pedig ott ült hozzábújva, csodálattal a tekintetében, miközben Jack átölelte a derekát...

– Melissa?

Heather szája megremegett, amikor kimondta a nő nevét. Úgy érezte, a nyelve és az ajka megbénult tőle. A lány, tavaszi szellő beáramlott a nyitott ablakokon keresztül, a szobában azonban mégis fullasztó volt a levegő, és Heather úgy érezte, a lábujjai bizseregnek

a pániktól, a világoskék falak pedig mintha összezártak volna körülötte.

– Melissa – erősítette meg Carly. – Nem elég, hogy félrelép, de egy gyerekkel teszi. Tíz évvel fiatalabb, mint mi.

Heather megrázta a fejét, és próbálta feldolgozni a látottakat. Jack szerette őt, évek óta szereti. És az isten szerelmére, telt ház előtt kérte meg a kezét a Lincoln Centerben! Mi a pokol folyik itt?

– Talán ez nem az, aminek látszik – mondta Heather, majd felnézett Carly savanyú ábrázatára. – Úgy értem... ez csak egy vacsora meg egy fénykép, csak...

De elharapta a mondat végét. Könnyek szöktek a szemébe, mire Carly szigorú arca azonnal ellágyult.

– Heather – szólalt meg Carly csendes, de határozott hangon –, ott voltam. Elbújtam egy virágállvány mögött, és fél órán keresztül figyeltem őket. Nem csak egy vacsora volt. Biztos, hogy... biztos, hogy van valami köztük.

Heather összeszorította a szemét, és könnycseppek gördültek végig az arcán.

– Nem értem – felelte gyakorlatilag esedezve. Utálta a kétségbeesést a saját hangjában. – Azt mondta, készen áll az elköteleződésre.

Persze beletelt néhány extra évébe Jacknek, hogy eljusson a lánykérésig, de Heather azt akarta, hogy a férfi biztos legyen a dolgában, amikor felteszi neki a kérdést. És amikor végre feltette, akkor *komolyan* gondolta. Igen, Heather látta, ahogy flörtöl más nőekkel, látta, hogy mennyire elvarázsolja a tehetős nőket, akik sorban álltak, hogy találkozhassanak vele a társulat támogatói estjein. De Jack mindig emlékeztette arra, hogy ez csak a munkája része, és az egész csak színháték. *Ők* a valóság. Jack és Heather. A közös lakásuk a valóság, és az, ahogy nyugodt vasárnap reggeleken a Nyugati 77. utcai bolhapiaccon sétálgattak. És Jack tekintete, amellyel a függöny leereszkedése

közben nézte, mintha észre sem venné az előttük tapsoló ezerötszáz balettrajongót.

Heather körbenézett a tágas nappaliban, mert nem akart sem Carlyra, sem a telefonjára nézni. A vele szemben lévő falon ott lógott Jack félmeztelen, fekete-fehér fotója, amelyen hasizmai élesen kirajzolódtak egy tökéletes cabriole ugrás közben. A kép egy közös fotózás alkalmával készült néhány évvel korábban, amikor a *Vogue* magazinnak készítettek anyagot. A főcím szerint ők voltak „Az amerikai balett szerelmespárja”.

Heather fejében pánikszerűen kavargtak a kérdések. Mióta titkolóznak Melissával? Ki tudja még a társulatnál? Rávette magát, hogy újra megnézze a fényképen a balettkar elbűvölő tagját a vőlegényéhez simulva, és Jack jóképű, szögletes arcát. Gyötrő volt a felismerés, hogy a férfi ugyanazzal a tekintettel néz Melissára, mint amellyel őrá néz a függöny leengedésekor. Úgy érezte, mindjárt elájul.

– Mit rontottam el? – suttogta magának.

– Semmit sem rontottál el! – kiáltotta Carly, majd ledobta a telefont, és odanyújtott neki egy doboz zsebkendőt. – Ha bármit... – folytatta, de elhallgatott.

Heathernek azonban nem kellett hallania a mondat végét.

Ha bármit is elhibázott, mondta volna Carly, akkor az az, hogy megengedte Jacknek, hogy hazakísérje sok-sok évvel ezelőtt. Carly sosem rajongott Jackért, és az érzés kölcsönös volt. Heather viszont azt gondolta, hogy Carlynak egyszerűen csak irreálisan magasak az elvárásai a férfiakkal szemben, és valószínűleg ezért nem állapodott még meg senki mellett.

– Nem hiszem el, hogy tényleg megtette – mondta Heather a ki-merült arcát törölgetve. Egy dolog flörtölni az adományozókkal, de ténylegesen megcsalni? A társulat egyik tagjával? – Azt ígérte, hogy hamarosan kitűzzük az időpontot.

Heather egész teste sajgott az előző esti előadás és a nyolchetes tavaszi szezon okozta fáradtság miatt. Előző nap egyenesen hazament a színházból, és beesett az ágyba, Jack pedig elment meginni valamit a társulat néhány tagjával – vagy legalábbis ezt mondta. Amikor Heather reggel felébredt, üres volt mellette az ágy, és csak egy üzenet várta, amelyet Jack éjszaka 1:07-kor küldött, és amelyben tájékoztatta, hogy az egyik barátjánál fog aludni.

Összeszorult a gyomra a nyomorúságtól, ahogy elképzelte Melissa kerek arcán a boldogságot. Az a lány annyira fiatal és szerelmes, és annyira boldog, hogy Jack figyelmének középpontjában lehet... Heather jól ismerte ezt az érzést. A kapcsolatuk elején ő is sütkérezett benne, és úgy érezte, még szebb és még magával ragadóbb lesz a férfi hidegkék szemének tekintetétől. Jack Andersen, a nemzetközi balett-tehetség, a dán balettsztár és a szoborszépségű amerikai balerina fia... Amikor ránézett, amikor rámosolygott, az olyan volt, mintha rivaldafényben állna. Nem látott maga körül mást, csak a fényes, aranybarna haját és azt, ahogy elbűvölően, kislíusán oldalra fordítja a fejét.

– Lehet, hogy nem adtam neki elég időt? Lehet, hogy megijesztette az esküvő tervezése? Lehet, hogy nem voltam vele elég türelmes?

Lehet, hogy – suttogott egy jéghideg hang a fejében – mindig is tudtad, hogy meg fogja tenni. Lehet, hogy mindig is tudtad, hogy nem vagy neki elég.

– Te meg miről beszélsz? – csattant fel Carly a szemét forgatva. – A te kezdet kérte meg. Azon az estén, amikor előléptettek első táncosnővé. Elég türelmes voltál. Sokkal türelmesebb, mint amennyire megérdemelte.

– Ezzel meg mit akarsz mondani? – kérdezte Heather, majd felkelt a kanapéról, és érezte, hogy a pulzusa egyre magasabb.

A térde megreccsent, amikor felállt, a dereka pedig lüktetett az előző esti pas de deux-tól.

– *Éveken* át vártál arra a gyűrűre – válaszolta Carly dühösen a Heather bal kezén lévő ékszerre mutatva.

– Tudom, de biztos akart lenni magában. Mindketten biztosak akartunk lenni benne. A házasság hatalmas elköteleződés.

– Igen, és egyértelmű, hogy nem is gondolja komolyan – vágott vissza Carly.

– Ez nem igaz – jelentette ki Heather idegesen a hajába túrva.

– Ugyan már. *Éveken* át vonakodott. Először a lánykérést halogatta, most meg az esküvő dátumának kitűzését, és mindeközben arra használta az időt, hogy az egyik kollégánõnkkel kavarjon! – csattant fel Carly, majd õ is felállt, és ledobta a földre Jack egyik fehér, kaszmír díszpárnáját. – Komolyan azt gondolod, hogy meg tudsz bízni ezek után?

– Nem tudom – válaszolta Heather. A szíve hevesen vert, és a gyomrából felkúszott az idegesség által okozott fájdalom a mellkasába. – Tudom, hogy nem tökéletes, de szeret engem. És tudom, hogy nem a kedvenced – Carly felhorkant, de Heather nem vett róla tudomást –, de én sem vagyok tökéletes.

Jack gyakran emlékeztette erre.

– Tökéletes, vagy sem, megérdemelsz valakit, aki kedves veled, Heather – felelte Carly, megismételve azokat a szavakat, amelyeket már tucatnyiszor elmondott neki az elmúlt hét évben, amióta együtt voltak Jackkel. – Aki kedves veled nyilvánosan és a magánéletben is.

– Jack kedves velem! Csak azt akarja, hogy önmagam legjobb verziója legyek, jó? És én is ezt akarom. És önmagam legjobb verziója legalább megpróbálná látni az õ szemszögébõl is a dolgokat. Talán van erre az egészre valami más magyarázat – mutatott Carly telefonjára. Jacket ismerve kell lennie valami más magyarázatnak. *És téged ismerve* – suttogtá ismét az a jeges hang – *el is fogod hinni.*

– Egy másik magyarázat arra, hogy miért ölel át egy tizenkilenc éves lányt, amikor a te vőlegényed?

Carly szeme tágra nyílt, és hitetlenkedve ráncolta a homlokát.

– Én... talán... nem tudom, oké, de szeretem, és amikor szeretsz valakit, akkor megbocsátod neki a hibáit.

– Heather, nem a kocsidat horpasztotta be, hanem megcsalt! Tudom, hogy szereted, és tudom, hogy most megijedtél...

– Nem ijedtem meg! – vágott vissza Heather. – A kapcsolatok bonyolultak! Nem minden fekete vagy fehér!

– Igen, igazad van – mondta Carly gyászosan nevetve. Vörös hullámai fel-le mozogtak közben. – Az a fénykép színes! Istenem, nem hiszem el, hogy megint kifogásokat gyártasz neki.

– Nem gyártok kifogásokat! – kiabálta Heather. – Csak te a legrosszabbat keresed benne, ahogy mindig is teszed. *Boldog vagy*, hogy megcsalt, mert sosem örültél annak, hogy együtt vagyunk.

Carlynak egy pillanatra elakadt a szava, amit Heather soha nem tapasztalt a két évtizedes barátságuk alatt. Tátott szájjal bámult Heatherre, nyilvánvalóan túlságosan sokkolták az elhangzottak ahhoz, hogy visszakiabáljon.

Heather elfordította a fejét, hogy ne kelljen látnia a barátnője arcát, majd a tekintete ismét a *Vogue* fényképére esett. Aznap valami pompás fotózáson vettek részt, és Heather még mindig vágyódva gondolt vissza arra, ahogyan a kifinomult estélyi ruhája hozzáért a bőréhez, és lágyan körülölelte a bokáját. De valami miatt végül csak Jack fényképe lett bekeretezve és kirakva a falra.

Carly lassan felsóhajtott, és amikor újra megszólalt, a hangja lágy és nyugodt volt, majdhogynem védekező.

– Természetesen nem vagyok boldog. Nem akartam, hogy megcsaljon, mégis megtette. De megérdemelsz valakit, aki kedves veled, és hűséges lesz hozzád, örökre.

Miután Heather nem válaszolt, Carly közelebb lépett hozzá, és megfogta a kezét.

– Csak hallgass meg, kérlek. Nem maradhatsz velem. Nem *mehetsz hozzá feleségül*. Kérlek, ezúttal ne gyárts nekem kifogásokat. Jobbat érdemelsz ennél. Mindig is jobbat érdemeltél.

Nem érti, soha nem is értette – suttogta a jéghideg hang. – *Nem tudja, milyen az, amikor olyan káprázatos férfi választja ki az embert, mint amilyen Jack. Csak áll a partvonalon, és rosszindulatú megjegyzéseket tesz. Ledobja a bombáit, majd nekünk kell összeszedni az összetört darabokat.*

– Tudom, hogy mit érdelek meg, és tudom, hogy mit akarok – felelte Heather egyenesen a legjobb barátnője szemébe nézve. – Egy érett, felnőtt kapcsolatot akarok, olyat, amelyik valóban hosszú távú. Nem várom el tőled, hogy megértsd.

Amikor Carly hirtelen felszisszent, Heather azonnal megbánta, amit mondott. A dohányzóasztalt bámulta, és rajta a két jegeskávét, amit Carly hozott. A színük halvány volt, és elolvadt bennük a jég, a poharak pedig úsztak a külsejükön lecsapódott párában.

Carly lemondóan megrázta a fejét.

– Rendben – mondta komoran. Felkapta a táskáját a földről, és belerakta a telefonját. – Élvezd az érett, felnőtt kapcsolatodat azzal a férfival, aki egy kamasszal kefél.

Carly határozottan megfordult, és elindult a bejárati ajtó felé, miközben a fejét rázta. Egy pillanat múlva becsapódott mögötte az ajtó, és Heather egyedül maradt.

Csak állt ott pizsamában, bámulta az ajtót, a szíve pedig olyan hevesen vert, hogy majdnem kiugrott a helyéről. Ahogy teltek a másodpercek, a szégyenérzet elkezdte átjárni a testét.

Ő és Carly szinte soha nem veszekedtek, kivéve, ha Jackről volt szó: például azon, hogy nem sokkal azután, hogy elkezdtek járni, Jack megkérte Heathert, költözzön oda hozzá, vagy azon, hogy Jack féltékeny, amikor Heather a legjobb barátnőjével tölti az idejét. Annak ellenére, hogy Carly folyamatosan kritizálta Jacket, mégis lelki társak voltak kamaszkoruk óta, azóta, hogy Heather bekerült az előkészítő iskolába.

Carly mellette állt a balettrúdnál azon az első, izgalommal teli napon abban az impozáns szürke épületben, amely a 66. utcában magasodott. A legelső gyakorlatok során Heather aggódva figyelte magát a tükörben, amikor egyszer csak megpillantotta Carlyt, aki ott állt mögötte tendut csinálva, közben pedig kancsalított, és kidugta a nyelvét. Heather elnevette magát, és elkezdett enyhülni a gyomrában érzett görcs. *Lehet, hogy ez a hely nem is annyira ijesztő*, gondolta magában. Azóta legjobb barátnők.

Néha furcsa párosnak bizonyultak: a lázadó és a szabálykövető. Heather néha azt kívánta, bárcsak Carly felnőne egy kicsit. De Heather mindig is szeretett volna egy kishúgot, Carly pedig olyan volt, mint egy kishűg és egy vagány nagynéni keveréke, mindez a legjobb barátnő bőrébe bújva.

Mint minden lány az osztályukban, Carly és Heather is szerelmesek voltak Jackbe. A fiúkat általában rendkívül értékes kincsként kezelték a baletten, mert annyira kevesen voltak, és annyira nehezen lehetett megtartani őket. De Jack tényleg rendkívül értékes kincs volt. Fiatalabb korában szőke és szeplős volt, hatalmas, kék szemekkel, huncut mosollyal és istenadta tehetséggel. A balett világában nőtt fel, és már kisfiúként is olyan magabiztosság áradt belőle, mintha sosem kérdőjelezte volna meg, hogy van-e helye ebben a világban. És nem is csak benne, hanem egyenesen a legtetején. A tanárok folyamatosan dicsérték. Mindig olyan fiúk vették körül, akik csodálták, a szerelmes lányok suttogása pedig mindenhova elkísérte.

Carly szerelme idővel elhalványodott – egyszer, tizenöt éves korukban azt mondta Jacknek, olyan magasan hordja az orrát, hogy csoda, hogy egyáltalán táncolni tud tőle –, Heatheré azonban megmaradt. Mire mindketten befejezték az iskolát, és együtt lettek gyakorukok a társulatnál, Jack már kiemelkedő teljesítményt nyújtott a balettkarban. Az az egy év, amelyet szólistaként töltött, csupán formalitásnak tűnt, csak egy rövid állomásnak a sztárok világa felé. Mindenki tudta, hogy Jack Andersen a New York-i balett első táncosának született és neveltetett, pont, mint a szülei.

Heather a társulatnál töltött első években próbálta a víz felett tartani a fejét: majdnem minden estét a színpadon töltött a balettkarral együtt, majd hazavánszorgott a kínai negyedbe, ahol Carlyval osztozott egy kis lakáson. A barátnője általában elbóbiskolt a metróon, de Heather mindig ébren maradt, hogy vigyázzon rá, és hogy időben le szálljanak az 1-es vonatról a Canal Streetnél. Amikor hazaértek, felváltva zuhanyoztak az apró, ütött-kopott fürdőszobában, majd egy órát azzal töltöttek, hogy betörték és megvarrták a spicc-cipőjüket a másnapi órákra, próbákra és előadásokra.

Amikor Heather visszagondolt ezekre az évekre, a legtöbb emléke elmosódott a kimerültségtől, de az egyik este rendkívül tisztán megmaradt az emlékezetében: az őszi gála estéje, amikor harmadik évét töltötte a balettkarban. Jack odament hozzá a táncparkett szélén, és felkérte táncolni. Nem törődött a többi fiatal táncosnő féltékeny suttogásával – és Carly szkeptikusan felhúzott szemöldökével sem –, és igent mondott.

Még mindig libabőrös lett, ha arra az estére gondolt. Jack annyira jóképű volt a dizájnerszmokingjában... Határozott magabiztossággal tartotta Heathert a karjában, a keze biztonságot nyújtóan simult a hátára, és hideg mandzsettagombjai izgalmasan nyomódtak a lány bőréhez, amelyet felfedett a TJ Maxxben, a próbák közötti

szünetben vásárolt hát nélküli ruha. Emlékezett, hogy arra gondolt, valóra vált egy kamaszkori fantáziája. De már nem voltak kamaszok, és ez a valóság volt: a fiú tényleg meg akarta csókolni a gála után, tényleg még tovább akarta csókolni a következő reggelen, és tényleg a vállára akarta tenni a finoman kidolgozott karját, miközben sétáltak a lakása körüli árnyékos helyeken a Nyugati 74. utcában. Heathernek korábban még sosem volt barátja, nem jutott rá igazán ideje és energiája, de most átadta magát annak, hogy Jack barátnője legyen, mert tudta, hogy ő még a rossz hangulatú napjain is ugyanannyira szereti őt, mint amennyire ő szereti a férfit.

És amikor egyértelművé vált, hogy egy párt alkotnak, Jack és a társulat alig várta, hogy hasznot húzhasson a történetből: a szupersztár és az ösztöndíjas kislány, a balett királyának és királynőjének a fia és egy egyedülálló anya lánya. Az első táncos és a lány, akit – ahogyan az újságok mindig sugallták – Jack kiemelt a balettkar árnyékából, és sztárt csinált belőle. Még akkor is, ha ez nem teljesen igaz – Carly mindig emlékeztette Heathert, kidolgozta a lelkét, hogy bekerüljön a társulatba, és hogy megtartsa az ottani pozícióját –, ezektől a cikkektől mégis azt érezte, hogy megnyerte a lottó főnyereményét azzal, hogy Jack őt választotta. Választhatott volna bárki mást ezen a világon, de Jack *őt* szerette.

Amikor a marketingosztály egyik dolgozója azt javasolta, hogy Jacknek és neki együtt kellene interjút adnia az egyik magazinnak a kapcsolatukról, akkor Heather teljesen elalélt az ötlettől. Vagy inkább *boldog* lett tőle. Izgalmas volt egy országos lap hasábjain kihirdetni az egymás iránti szerelmüket, és pózolni a szökőkútnál, közvetlenül az NYB előtt. A fotó alatt ez a felirat állt: „partnerek a színpadon és azon kívül is”. Pár hét múlva igazzá is vált a mondat, mert Heather megkapta Mr. K-től az első főszerepét, amelyben Jack volt a partnere.

De minél többet mesélték el az újságíróknak a történetük sajtóbarát verzióját, annál kevésbé érződött valóságosnak. Carly folyamatosan azt ismételte neki, hogy alulbecsüli magát. De rajta kívül mindenki más – még a saját anyja is – azt gondolta, hogy Jack jó fogás, és hogy a Heather iránti váratlan érdeklődése jó dolog. „Annyira szerencsés vagy” – mondta neki az anyja, miután a *Times* magazin leközölt egy róluk szóló cikket. Annyira szerencsés, hogy talált valakit, aki stabil, és aki gondját viseli. Heather tudta, hogy ez igaz, de egy idő után már nemcsak vágyott az interjúkra és a fotózásokra, hanem félt is tőlük. Már szinte soha nem érezte Jack csillogó varázsát, amely annyira mértéktelenül ragyogott rá a kapcsolatuk elején. Csak akkor, ha egy riporter is volt a helyiségben.

Heather kinézett a nyitott ablakon, és azon tűnődött, vajon Carly már a metrón ül-e, úton hazafelé a kínai negyedbeli lakásába. A lány megtartotta az albérletet, miután Heather odaköltözött Jackhez, és most egy másik balettkari tag lakik abban a szobában, amelyik korábban Heatheré volt. Ott, a 47. utcában, sétatávolságra a színháztól, nagyon távol érezte magától Carlyt és az akkori életüket. Szerette Jack lakását – világos és tágas; van benne mosogatógép, ami a New York-i ingatlanok Szent Grálja –, de néha hiányzott neki az a szűk kis hely a csöpögő csapjával és a sziszegő radiátorcsövekkel.

Vagy talán csak azt az embert hiányolta, aki abban az időben volt.

Heather felvette a telefont, tárcsázta Jack számát, és közben fel-alá sétált a nappaliban. Kicsengett háromszor. Négyyszer. Végül az ötödik csörgésre felvette.

– Hahó, bébi – szólt bele könnyedén.

– Szia! – válaszolta Heather, és remélte, hogy nem hallatszik semmi a hangján annak ellenére, hogy a torka összeszűkül az idegességtől. – Kellemes volt az éjszakád?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Igen.

Heather nem szólt semmit, csak várta, hogy Jack mond még valami mást is, de nem tette. Olyan volt a hangja, mintha a telefon a válla és az álla közé lett volna szorítva, mintha a keze valami mással lett volna elfoglalva. Ekkor Heather hirtelen azt a képet látta maga előtt, ahogy Jack ott áll egy bevetetlen ágy végében, és éppen a farmerjét rángatja fel magára, és húzza fel a sliccét, amikor felveszi a telefont. Kicsit megcsóválta a fejét. Van rá magyarázat, mondta magának, miközben vett egy mély lélegzetet. Kell lennie valami magyarázatnak, és tudnia kell, hogy mi az.

– Csak te voltál ott, meg a srácok?

– Igen, persze – válaszolta.

Nos, ez hazugság.

– Senki más a társulattól?

– Nem, bébi, fiús este volt.

Újabb hazugság. És most volt egy olyan él a hangjában, ami akkor szokott ott lenni, amikor Heather kétségbe vonja a szavát.

– Nagyon jólesett kiengedni kicsit a gőzt.

– Azt lefogadom – válaszolta Heather, mert képtelen volt elhagyni a szarkazmust.

Érezte, hogy az ujjbegyei elkezdtek rángatózni az idegességtől, amikor szorosabban markolta a telefont. Egyenesen az arcába hazudott – oké, nem közvetlenül az arcába, de annyira könnyedén és lazán tette. Vajon mióta hazudik neki? Rávette magát, hogy folytassa, bár egy része bólogatni és mosolyogni akart, le akarta rakni a telefont, és folytatni a napját – az életét –, mint aki soha nem látta Carly telefonjában a fényképet. *Tudom, hogy most megijedtél*, mondta neki a barátnője, és igaz volt. Heather annyi mindent megtett a kapcsolatukért, annyi mindent megbocsátott és megmagyarázott csak